

Den eneste bekymring, vi har, er naturligvis, om Danmark kan bevare sin ene kommissær. Det mener vi er meget vigtigt af hensyn til legitimiteten over for borgerne. Vi mener også, det er vigtigt, fordi vi fortsat ønsker at have en stærk Kommission, og en stærk Kommission er efter vores opfattelse også en Kommission, der så at sige har forbindelsesled tilbage til de enkelte medlemslande.

Hvis jeg skal sige lidt om fremtiden, så er vi i CD meget enige i, at en måde at få folkelig opbakning på er ved at udarbejde et kompetence-katalog, eller nogle kalder det en forfatning, der mere klart og grundlæggende præciserer, hvad der er borgernes rettigheder, og hvor kompetencefordelingen mellem EU og medlemslandene skal være fremover.

Derfor vil vi også arbejde for, at charteret for borgernes grundlæggende rettigheder i forhold til EU's institutioner bliver indskrevet i Traktaten og dermed giver borgerne juridiske rettigheder over for EU's institutioner. Det kan netop være med til at sende det meget vigtige signal til borgerne i EU's medlemslande, at EU faktisk også er borgernes Europa og ikke kun medlemslandenes Europa.

Til sidst vil jeg sige, at jeg håber, at regeringens hvidbog også vil indeholde en redegørelse om den Europadebat, som man har i de andre medlemslande, så vi forhåbentlig kan lade os inspirere af, hvad der foregår dér, og så vi forhåbentlig også kan konstatere, at vi jo egentlig ikke er så forskellige, og at vi faktisk har flere ting, der samler os, end ting, der trækker i hver sin retning.

Elisabeth Arnold (RV):

Nu må politikerne tage konsekvenserne af euronejet, har mange deltagere både i dag og også i den offentlige debat sagt, men hvad mener de egentlig?

Den første og umiddelbare konsekvens af netop er, at Danmark ikke deltager i EU's fælles mønt. Det er, som om de, der har vundet afstemningen, de, der fik ret, ikke er tilfredse med, at det er det første, åbenlyse og synlige resultat af afstemningen. Det var det, afstemningen drejede sig om. Hvis den havde handlet om noget andet, havde der stået noget andet på stemmesedlen.

Men der er selvfølgelig også andre konsekvenser. Den næste er, at der vil gå lang tid, før den næste EU-afstemning kommer. Ingen bryder sig om at tabe, uanset hvor god en sports-

mand eller sportskvinde man er, og derfor er der ikke nogen, der står i kø efter at udsættes sig selv for et nyt nederlag i forhold til befolkningen.

Ingen af de fire danske EU-forbehold kan ophæves uden en folkeafstemning, og ingen suverænitetsafgivelse i en ny EU-traktat kan gennemføres uden folkeafstemning. Det er vilkårene ifølge de løfter, der er givet til befolkningen, og ifølge den danske grundlov. Derfor skal det være en ualmindelig god sag, før der igen udskrives en folkeafstemning om EU.

Det er faldet nogle for brystet, at vi umiddelbart efter afstemningen erklærede, at Det Radikale Venstre ville fortsætte sin EU-positive linje. Her er jeg helt enig med fru Susanne Clemensen i, at det er et legitimt standpunkt. Man sagde, det var mangel på respekt for afstemningsresultatet, men jeg forstår ikke kritikerne.

Mener man virkelig, at synspunkter, man af hjertet brænder for, skal erklæres ikkegyldige, fordi en afstemning er gået en imod? Skal man skifte mening om et vigtigt spørgsmål, fordi man er kommet i mindretal? I så fald skulle alle nejsigere jo have skiftet til ja efter afstemningerne i 1972, 1986, 1993 og 1998, og det er som bekendt ikke sket.

Tiden er kommet til at diskutere, hvad Danmark vil i Europa. Vi er glade for udtrykket brobygning, vi synes, det er et udmærket udtryk. Det forudsætter selvfølgelig, at der er nogen, der vil passere den bro, der bliver bygget over den kløft, der er i befolkningen. Jeg synes, at jeg i dag har kunnet konstatere, at der er nogle, der er mere villige til at passere den bro end andre. Det Radikale Venstre er meget villige til at bevæge sig ud på den bro.

For vores vedkommende består det i første omgang af at prøve at fastslå, hvilke forskellige holdninger der hersker i forhold til Europa, og finde ud af, om vi måske i virkeligheden har nogle af de samme mål, men blot ikke deler opfattelse af, hvordan vi når derhen.

Set gennem vores briller har samarbejdet to grundlæggende formål:

Først og fremmest har vi nu gennem samarbejdet sikret, at Europa ikke har været kastet ud i voldelige konflikter i mere end 50 år. Dette formål lyder måske efterhånden lidt slidt, fordi vi faktisk har nået en situation, hvor konflikt mellem landene i EU nærmest er blevet en umulighed. Men vi ved jo godt, at krige og konflikter stadig opstår i vores del af verden, og der vil altid være en risiko, når grundlæggende rettigheder